

Ohlédnutí

Vlastně už ani nevím, co mě přinutilo vytáhnout z knihovny po dlouhé době Zvířetnickou kroniku. Chtěla jsem si snad pro sebe ověřit nějaké datum, nebo se podívat na jeden z obrázků. A jako vždycky při podobné příležitosti jsem v kronice uvázla na dlouhé hodiny.

Listovala jsem zvolna a opatrně, protože vazba knihy se od samého začátku rozpadá. Je to škoda, protože... protože ta kronika dokumentuje pět let života svébytné nejen internetové komunity. A navíc je krásná, je úžasná. To si troufám napsat, i když riskuji podotknutí, že samochvála smrdí. Ostatně, zdaleka nechválím jen sama sebe, na přípravě kroniky se spolupodílely desítky Zvířetníků a zejména pak čtyřčlenný tým, bez kterého bych kroniku určitě v tak krátké době nedala dohromady. Bez kterého by v ní nejspíš chyběla spousta obrázků a informací, zato by tam byla spousta chyb.

Když jsem před více než pěti lety držela v rukou výtisk ještě vonící novotou, cítila jsem hrdost, okouzlení i štěstí z toho, že ta několikátýdenní intenzivní práce skončila. Nejspíš jsem ale byla tak unavená, že mi vlastně ani nedocházelo, co jsem vlastně dokázala. To přišlo až s časem. A protože mám tendenci zapomínat kdykoli cokoli, tak žasnu pokaždé znovu a znovu, a vždy si prohlížím kroniku s úctou i lehkou nedůvěrou, protože mi to přijde neuvěřitelné. Stejně jako mi přijdou neuvěřitelné některé mé quilty a některé další akce, na kterých jsem se podílela.

Možná bych se měla naučit toho využívat pokaždé, když se cítím unavená, zdeptaná, nicotná, a úkoly přede mnou jsou velké a nahuštěné do neprůchodna. Měla bych se naučit ohlédnout se a opřít se o všechno, co jsem kdy dokázala. Protože tohle moc neumím, tohle nás neučili. Alespoň mám takovou zkušenost, setkávám se s tím ponejvíc u svých vrstevníků, když chválím někomu pěkné a dobré dílo.

„Ale to jen taková maličkost, to jsem si jen tak zkoušela, to si jen tak po večerech šmodrchám, to jsem jen tak narychlo sfoukl.“ Takhle často sami umenšujeme to, co jsme dokázali, namísto abychom se o to hrdě opřeli. A když už se ohlížíme, tak spíš proto, abychom si připomněli své chyby. Poučit se z nich, to je jistě potřeba, ale vracet se k nim stále znovu a znovu, to nám určitě nepomáhá.

Stejně jako se podceňovat.

I když si myslíme, že to jsou jen maličkosti, které přece dokáže každý, tak důležité je to, že jsme to dokázali právě my, že jsem to dokázala právě já. A že to není žádná maličkost, protože to je něco, co má svou důležitost.

Ohlédnout se a ocenit se, to nám někdy chybí, zejména pak při střetnutí se s lidmi, kteří cení sebe vysoko, ačkoli se ani na co ohlédnout nemají. Zkusím na to nezapomínat, a kdyby náhodou ano, tak snad mi to připomene ta kronika v knihovně.

Mimochodem, milí Zvířetníci, uplynulo už deset let od doby, kdy jsme napjatě sledovali líné soby, a kdy začaly vznikat tradice, které žijí dosud. I to je něco, na co můžeme být hrdi a za čím je radost se ohlédnout.

Vyšlo na Zvířetníku, 14. 3. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-ohlédnutí-0eo-/p_zviretnik.aspx?c=A170313_193646_p_zviretnik_kosa

{fshare}